

ז'ול וספרטקוס

מימין: ז'וליאנו מר, המכבב כאיש המוסד בסרט המתופפת הקטנה. הוא בחר בשם מישפחה היהודי של אמו. כשהבין כי עם השם הערבי לא יגיע רחוק, לצידי. ספרטקוס (30), גיטאריסט וסופר.

אבי

שבחר בשני שמות המישפחה, מר וחאמיס, הוא הינוקא של המישפחה. אביו שירת בצה"ל. הוא נעצר בעת הפגנה, כשהיה במדי חייל, והשתחרר בעזרת סעיף פסיכיאטרי. הוא מתומך ורוצה להקים להקת רוקנרול אנארכיסטית.

לראות את הילדים הקטנים וחסרי הישע האלה. ליד הסיפור שלהם, בעיות העולם כולו מתגמרות. ביתה זרוק משהו, כסיגנון כוהמי סטורנטיאלי. ליד הקיר יש ארוך ספרים, שמעליו מתנוססת בגאון תמונתו של צ'ה גווארה. אני מחפשת תמונה של קארל מארכס, כי ארנה היא קומוניסטית, חברת מיפלגה. איך זה מסתדר עם אנארכיזם, שהאות A מסמלת אותה, אני עדיין לא יודעת. את מארכס גיליתי בשלב מאוחר יותר, כשהוא מסתתר לו בחדרה השנייה של הבנים. לא זנחו אותו לגמרי. ארנה הכינה קפה תורכי אמיתי, הגישה אותו בתוך סיפלונים קטנים. לא מתוק מדי, לא מר מדי - בדיוק כמו שצריך.

למה את רוצה לראיין אותי? היא שואלת, אני הרי נמאסתי כבר על כולם! ואני יודעת שהיא לא עושה הצגות. נו, טוב. יאללה, תשאלו ואני אענה."

איך קרה שארנה מר, בתו של הפרופסור הנודע מראש פינה, הרופא שביער את המלריה בגליל, כוגרת בן-שמון, חברת הגנה, לוחמת פלמ"ח, נהגת מהוללת של אלוף (מיל') רחבעם

גולדתי בג'וני, היא ראש-פינה. אבא היה רופא ועסק בריפוי המלריה. החיים היו מאוד מעורבים, כי כל האכלוסיה חלתה במלריה, אם אלה ברויים, אם אלה קבוצניקים שזה כעת

החיים לא היו נפרדים מהעבודה, כי כולם חלו בקרחת, והכל סבב סביב הקרחת 24 שעות ביממה. חונכנו על בירכי הקומוניזם, השומר הצעיר והאינטרנציונליזם.

האווירה של הבית. לא נתנו לי הסברים אקדמיים על החיים. אני זוכרת שכקבוצ אמיר כולם חלו בקרחת, וצריך היה קרר כדי להוריד את החום. בלי בעיות, אבא העמיס על האוטו את המקרר ולקח אותו לשם. לא היו הסברים. הרברים היו מובנים מאליהם, אף אחד לא ניתח את הרברים. אני זוכרת את ארוחת-הצהריים.

ארנה מר, הבת של הפרופסור מראש-פינה, נישאה לערבי, מנהיג רק"ת. שלושת בניה התלבטו בלאומיותם והיא בחרה באנארכיה

(גאנדי?) ואבי, התאהבה בערבי, נישאה לו וילדה לו שלושה ילדים? ארנה נאנחת אנהה גדולה. נמאס לה לשמוע בפעם המיידע-כמה שאנשים אינם מבינים עד כמה בעצם פשוט הסיפור שלה. היא מביטה כי כמכט מזולז ומתחילה מההחללה.

עלו על הקרקע. באו חיילים בריטיים ובאו רופאים מגאנה וגיאנה כדי ללמוד מאבא כיצד לרפא מלריה. בבית היינו שלושה ילדים: מיאה, אחותי הגדולה, אני האמצעית וזמי, אחי הצעיר. אמא הייתה חלק מאבא, החלק הסמוי.

אני זוכרת שפעם זכיתי בתחרות הסוכה היפה. אבא בנה לי אותה מעץ הבננות. בתוך הסוכה היו תמונות של סטאלין ואוסישקין. אצלנו בבית לא ריכרו הרכה. אבא ואמא לא היו דרונים. הם ראו את החיים כעשייה, אבל אני ספגתי את

כולם היו אוכלים יחד, ואבא היה קורא מייבגני אונגין בתרגום של משה שלונסקי, שהיה יודי הבית.

הבית היה גדול, ומסביבו היה גן גדול. כולנו היינו חייבים לעבוד בגן. הלכנו לבית-ספר דתי של המיזרחי, למרות שאבא היה אתאיסט, כי בית-ספר אחר לא היה. בגיל 10 העבירו את מיאה למוסד של השומר הצעיר במישמר-העמק. העבירו אותה בלי נידע-פעף, בלי לחשוב - כמו היום. זה טוב לילדה, רע לילדה לא שאלו אותנו.

אני סיימתי את בית-הספר הדתי, שלהו אותי לבן-שמו, ואני כוגרת מחזור המצור של 1947, כשהכריוו על המרינה.

הוציאו את כל הילדים, ורק את הפיטריים שאירו. אני הייתי, כמוכו, פייטרית ג'וראייסטית, קפאפניקית. זה לא היה לעשות רווח; זה היה מאוד רגיל לנוער של אותה תקופה. אהבתי את זה, השתתפתי בכל מיני קורסים: מפקדים קטנים, מפקדים גדולים. אהבתי הרפתקות ואני אהבת עד היום."

כשלב זה של השיחה קורה משהו מעבר לדלת שעליה מתנוסס לתפארת שלט: נא לא להעיר לפני השעה 11.00. נשמעת צעקה: "אמא!"

הופה, מישוה התעורר פה! אומרת ארנה ומשיבה באותו הטון: "כן!" בתוך דקה יוצא מהחדר צעיר לבוש במיכנסיים קצרים ובחולצת-טי לבנה.

כחברת המיפלגה הקומוניסטית. כיום היא מגדירה את עצמה. כמו בניה כאנארכיסטית. היא סבורה שאש"ף הוא מייצג העם הפלסטיני. על הפליטים לשוב לאדמתם ואין דרך אחרת אלא לחיות בדו-קיום בשלום.

ארנה מר נגרת עליידי שוטרים בעת הפגנה נגד המילחמה בלבנון, ונושאת שלט בהפגנה אחרת (למעלה, משמאל). היא החלה את פעילותה המוליטית